

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2015. év március hó 12. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

ítéletet:

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette miatt **vádlott** ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2013. év november hó 18. napján kelt 22.B.1355/2012/25. számú ítéletét megváltoztatja.

A **vádlott** terhére rótt bűncselekmény jogszabályi megjelölése helyesen Btk. 164.§ (1) bekezdés és (8) bekezdés I. fordulat.

A **vádlott** a szabadságvesztés végrehajtásának elrendelése esetén legkorábban a büntetés 2/3-ad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A vádlott tartózkodási helyének irányítószáma helyesen: 1164.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A Fővárosi Törvényszék 2013. november 18. napján kelt 22.B.1355/2012/25. számú ítéletével **vádlott** bűnösségét testi sértés büntettében (Btk. 164.§ (8) bekezdés) állapította meg és ezért őt 2 év börtönbüntetésre ítélte. A szabadságvesztés végrehajtását 2 év próbaidőre felfüggesztette, és elrendelte a vádlott pártfogó felügyeletét. Egyúttal rendelkezett a bűnjelekről és az eljárás során felmerült bűnügyi költség viseléséről is.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész a kiszabott büntetés súlyosítása, a felfüggesztés próbaidejének emelése érdekében, míg a vádlott és védője felmentésért jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség Bf.1213/2013/1. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta, míg a vádlott és védőjének perorvoslatát nem tartotta alaposnak.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok maradéktalan megtartásával folytatta le az eljárást. A tényállást a bizonyítékok egyenkénti és egymással összefüggő gondos értékelése

alapján mérlegeléssel megalapozottan állapította meg. Okfejtése a logika szabályainak megfelelt. Okszerűen vont le következtetést a vádlott bűnösségére, indokolási kötelezettségének eleget tett. A cselekmény minősítése törvényes. A kiszabott büntetés súlyosítása indokolt, a kifejtettek szerint.

A védő a fellebbezése indokolásában kifejtett álláspontja szerint az ítélet megváltoztatása, a jogos védelmi helyzet fennállásának megállapítása, és erre tekintettel a vádlott felmentése indokolt. Az elsőfokú ítélet megalapozatlan, tekintettel arra, hogy a megállapított történeti tényállás ellentétes az iratok tartalmával. A bíróság elmulasztotta ugyanis értékelni a sértettnek a tárgyaláson tett előadását, miszerint rákiáltott a vádlottra, felé ugrott, és megragadta a haját, vállát. A sértett jogtalan támadása tehát nemcsak verbális, hanem tettleges is volt. A jogos védelmi helyzet eszerint fennállt, ami büntethetőséget kizáró ok.

A védő a nyilvános ülésen az írásbeli fellebbezésében foglaltakat fenntartotta.

A vádlott az utolsó szó jogán külön nem kívánt felszólalni.

A vádlott és védője részéről felmentés érdekében bejelentett, valamint a büntetés súlyosítását célzó ügyészi fellebbezések nem alaposak.

A Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Törvényszék fellebbezéssel támadott ítéletét az azt megelőző elsőfokú bírósági eljárással együtt, a Be. 348.§ (1) bekezdése alapján bírálta felül.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok megtartásával folytatta le a bizonyítási eljárást, és ennek keretében érdemben helyes döntéssel rendelkezett a vádlott 2011. július 23. napján tett gyanúsítottai vallomásának a bizonyítékok köréből történő kirekesztéséről is. Annak indokolását a Fővárosi Ítéltábla akként pontosítja, hogy jelen esetben a védelemhez fűződő jog sérelme akként valósult meg, hogy a védő részére adott kirendelés és értesítés a reggel 5.00 órára kitűzött nyomozati cselekmény (gyanúsítottai kihallgatás) fogantatását olyan kevéssel előzte meg (a kihallgatás napján 3 óra 41 perckor adták ki faxon a kirendelésről szóló határozatot és az értesítést), ami már a védő eljárásának is objektív akadályát képezte. Erre tekintettel helyesen hivatkozott a törvényszék az Alkotmánybíróság 8/2013. (III.1.) AB határozatában foglaltakra, a védelemhez való jogot a gyanúsított részére a nyomozóhatóság a kihallgatásakor csak formálisan biztosította, az így felvett vallomás a Be. 78.§ (4) bekezdés utolsó fordulata alapján nem értékelhető bizonyítékként.

A Fővárosi Törvényszék az ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett. A beszerzett bizonyítékokat helyesen értékelte, mérlegelte. Törvényesen alapította az ítéleti tényállást a vádlott és a tanúk - orvosszakértői véleménnyel alátámasztott - nyilatkozataira valamint a tárgyalás anyagává tett okirati bizonyítékokra.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által helyes mérlegeléssel megállapított, túlnyomórészt megalapozott tényállást a Be.352.§ (1) bekezdés a./ pontja alapján mindössze az alábbiakkal egészíti ki.

- A bűncselekmény elkövetésének eszközéül használt kés 28.5 cm teljes hosszúságú, 17.5 cm pengehosszúságú, legszélesebb pontján 2 cm-es hegyben végződik (nyom. ir. 85.o.).
- A szúrt sérülés a máj külső harmadában a májfelületen 15 mm hosszú szúrás bemeneti nyílást eredményezett (nyom. ir. 373.o., bírósági iratok 21. számú kieg. szakv. 7.o.).

- A vádlott és a sértett között az élettársi kapcsolat a bűncselekmény elkövetését követően sem szakadt meg, továbbra is együtt éltek (bíróági iratok 6.tj.kv. 14.o.).

A fenti kiegészítéssel teljes körűen megalapozottá vált ítéleti tényállás a másodfokú eljárásban - a Be.351.§ (1) és a Be.352.§ (2) bekezdéseire is figyelemmel - irányadó volt.

A Fővárosi Törvényszék okszerűen következtetett a **vádlott** bűnösségére és a terhére rótt cselekményt is helyesen minősítette.

A Btk. 2. § (2) bekezdésére figyelemmel az időbeli hatályra vonatkozó rendelkezés megfelelő alkalmazásával döntött amellett, hogy a Kúria 4/2013. (X.14.) számú BK. véleményében foglaltak alapján a **vádlott**ra nézve kedvezőbb az elbíráláskor hatályos Btk. alkalmazása a feltételes szabadságra vonatkozó előírások folytán.

Bár az elsőfokú bíróság ezt a körülményt helytállóan vette figyelembe, azonban a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének legkorábbi időpontját a Btk. 38.§ (1) bekezdésének és a Be. 258.§ (2) bekezdés e) pontjának előírása ellenére elmulasztotta a rendelkező részben feltüntetni, ezért e rendelkezést az ítélet rendelkező részében, az ott írtak szerint, a Btk. 38. § (2) bekezdés a) pontjának megfelelően pótolta annak rögzítésével, hogy a **vádlott** vádlott a szabadságvesztés végrehajtásának elrendelése esetén legkorábban a büntetés 2/3-ad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

Az elsőfokú bíróság - az ítélet 10. oldalán - teljes körű, törvényes indokát adta annak, hogy a **vádlott** által megvalósított bűncselekmény miért minősül életveszélyt okozó testi sértés büntetvénynek, és az ítélet 10. és 11. oldalán helyes indokolással vetette el a jogos védelem lehetőségét is. A kifejtett indokokkal a Fővárosi Ítéletábra teljeskörűen egyetértett. Az elkövetett bűncselekmény jogszabályi megjelölését az ítéletábra mindössze az (1) bekezdésre és a fordulatra utalással egészítette ki a másodfokú ítélet rendelkező részében.

A védő felmentésre irányuló fellebbezésében foglaltakra utalva kiemeli a Fővárosi Ítéletábra, hogy a helytállóan megállapított - és a fentiek szerint kiegészített - tényállás alapján büntethetőséget kizáró ok (jogos védelmi helyzet) a vádlott javára nem állt fenn.

A sértettnek jelen ügyben a vádlottal szemben tanúsított magatartása, az általa megvalósított verbális agresszió (elsőfokú ítélet 3. o. 4. bekezdés 3. és 4. sora) ugyanis nem minősül személy elleni intézett, illetve közvetlenül fenyegető jogtalan támadásnak. A sértett részéről a vádlott ellen intézett jogtalan támadás, vagy azzal való közvetlen fenyegetés hiányában pedig a vádlott nem kerülhetett jogos védelmi helyzetbe.

A töretlen bírói gyakorlat szerint a becsületsértő, rágalmozó kijelentés, a kijelentéssel érintett személy részére jogos védelmi helyzetet nem eredményez (Legf. Bír. Bf. III. 1500/1977/3.).

A Fővárosi Ítéletábra álláspontja szerint a súlyosítás iránt bejelentett ügyészi fellebbezésben foglalt érvelés is téves. A Fővárosi Törvényszék a büntetés kiszabása során irányadó súlyosító és enyhítő körülményeket túlnyomórészt helyesen sorolta fel és azokat súlyuknak megfelelően értékelte. A jelen ügyben elbírált minősített testi sértés esetében, azonban relevanciája van annak a körülménynek is, hogy a vádlott és a sértett a továbbiakban is együtt élnek, élettársi kapcsolatuk a bűncselekményre tekintettel sem szakadt meg, ez a körülmény arra utal, hogy a sértett a vádlott cselekményét megbocsátotta, amely nagy nyomatékú enyhítő körülményként rögzíthető. A Fővárosi Ítéletábra nem értett egyet azzal az ügyészi állásponttal sem, miszerint az ilyen jellegű bűncselekmények elszaporodottsága is további súlyosító tényező. A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen járt el, amikor az ilyen jellegű bűncselekmények gyakoriságát

súlyosítóként nem értékelte. Nem is köztudomású tény és nem áll rendelkezésre olyan statisztikai adat sem, amely azt támasztaná alá, hogy akár az elkövetés szűkebb, vagy tágabb környezetében az adott időszakban az ilyen elkövetési magatartással megvalósított élet elleni bűncselekmények elszaporodottak lettek volna.

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint a Fővárosi Törvényszék által kiszabott büntetés maradéktalanul igazodik a Btk. 80. § (1) és (2) bekezdésében meghatározott büntetés kiszabási elvekhez, továbbá a Btk. 79. §-ában írt büntetési célok eléréséhez feltétlenül szükséges, annak súlyosítására és enyhítésére sem volt törvényes indok.

Az elsőfokú bíróság ítéletének a járulékos kérdések - a bűnjelek és a bűnügyi költség - vonatkozásában rögzített rendelkezései is törvényesek.

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Törvényszék ítéletét a Be. 372.§ (1) bekezdése alapján részben megváltoztatta, míg egyebekben - a vádlott tartózkodási helyének irányítószámát helyesen megjelölve - a Be.371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

, 2015. március hó 12. napján.

Dr. Lassó Gábor sk.	. Ujvári Ákos sk.	. Révész Tamásné sk.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró

A Fővárosi Törvényszék 22.B.1355/2012/25. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 2.Bf.490/2013/8. számú ítéletében írt változtatásokkal 2015. március hó 12. napján jogerőre emelkedett, és fel nem függesztett részében végrehajtható.

Budapest, 2015. március hó 12. napján.

Dr. Lassó Gábor sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

tisztviselő